

Ufku kaplayan kokoreç dumanı. Dükkanı ateşe verdi herhalde. Kendi de içindeyse bu dumanda onun ruhu da bulunuyor mu?

Bağlam belirlemek zor iş. İnsanlar güzel sözler arıyorlar çünkü bağlamını değiştirme imkanı yok, oturduğum yerde lazım olan bir alet ver bana. Kelimelerimi buraya çakmalıyım ve dünyamda av peşindeki kurtlar ve tilkiler o kelimelerin etrafında toplanmalı. Bir bağlam ancak onlar gelince üretilebilir. Sözün kendi başına değeri yok.

Sözün kendi başına değeri yoksa, neden insanlar kitaplara, cümlelere ve ayetlere bu kadar önem verir? Bulunduğumuz dünyaya bir bağ sunmak için. Hissiz hayatlarımıza hikaye getirsın, bizi büyük yerlere bağlasın diye. O büyük yerler bizim elimizde değil, onlara sahip olamıyoruz, ait olamıyoruz, kölesi olup sadece temizlik için sağını solunu karıştırmak bile mümkün değil. Sadece hayatımızda bir takım bağlar üretip, cennetten kartpostal alıp, buradaki hayatımızı süsleyebiliyoruz. Buradaki. Başka hayat mı var?

Giderek imansız birine dönüştüğümün herkes farkında mı? Ben farkındayım da, başkaları da farkında mı acaba? Neden böyle oldu, iyi gidiyorduk halbuki. 20 yıldır olmadığım kadar panteistim. *Kainattan ayrı bir Tanrı yoktur, varsa da kainat umurunda olmamak gerekir.* (Vahdet-i Vücut'u yabana atmayın) demiş adam, kim yabana atıyor bilmiyorum ama gele gele tutduğum tek dalın o kaldığını farkediyorum.

Bizim tarikatlardaki *şariat vurgusunun* asıl sebebinin *itibar ve siyaset* olduğu düşüncesi başgösterdi. Eğer dükkanın camı kirliyse, kimse gelip de sattığın malla ilgilenmez ama dükkanın camının temiz olması da tali bir meseledir, alışverişle ilgili değildir. Tasavvufun, theosophia'nın sattığı mal *vahdet-i vücut* ama camın kirli olunca dükkanı kapattıkları için ona daha çok önem veriyor gibi görünmüş. *En parlak cam bizimki.*

Hikayeler çözüldüğünde vahdet de, vücut da onunla beraber çözülür. Olan neyse odur. Elini sımsıkı kapatmış, sana her şeyin o kapalı avuçta olduğunu söyleyen birinin elinde sadece *boşluk* vardır. Ama neden avuç kapalı?

Boşluk deyince insanlar yılıyor, yaşamak istemiyorlar. *Ben hayatımı ev için, araba için çalışarak geçiremem* deyip intihar eden çocuğun yazdıklarını okudum. Ne çocuğa, ne ailesine, ne *bizi yönetenlere* kızdım. Kötü bir dünyada iyi kalmak zor. İmkansız hatta. Bağlamından kopuk idealleri kafalara vurmaya gerek yok, kimisi fazla ciddiye alıp hayatına son veriyor.

Ay bulutların arasından çıktı ve rengi kızardı. Kokoreç dumanı hala aynı ama rüzgar artıyor. Dünya bildiğimiz kadar. Bilmediğimize ahiret diyoruz.